ORATIO IN ADVENTV

SERENISSIMÆ ARCHIDVCIS MARIAE MAGDALENAE AVSTRIACAE SERENISS. COSMO MEDICEO Magno Tuſcorum Principi nuptæ

A Laurentio Pariſio Art. Med.q; Doct. & Ciue Florentino in ſummis AEdibus tanquàm habenda XV. Cal. Nou. M.D.CVIII.

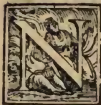
Ad Illuſtriſsimum Concinum Concinium.

Florentiæ, Apud Franciſcum Toſium, Superiorum Permiſſu.

ILLVSTRISSIMO DOMINO
CONCINO CONCINIO
Ex Comitibus Pennæ, ex Nobilibus Tallæ, Christianißimæ REGINÆ MARIÆ Consiliario, & Equitatus Præfecto.

Laurentius Parisius. S.P.D.

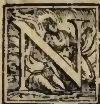
ON me solum ratio, sed Rodrigi Alidosij Castri Riui Domini gratiosi Sororij tui, & honore, & nomine viri illustrißimi tanta voluntas impulit, vt in eius etiam cupiditatem hanc orationem in Mariæ Magdalenæ Austriacæ aduentu, regio apparatu, omniquè ornatu acceptæ, ocyus habui, nec me inscientia mea deterruit, nec aliorum conciones, nec poemata tàm concinna, tàm distincta, tàm ornata, tàmquè festiua, vt nihil sapientius, nihil argutius, à tàm magno onere auocarunt; si quidē memet etiam optimi ciuis munus induxit. Tu enim probe nosti, mi Concine, in arte medendi Florentinos Medicos quàm longè procedere, me verò omnibus inferiorem; inter hosce tamen optimæ conditionis esse, maioresquè natu meos non exigua munera (licet de hoc hæsitent nonnulli) omni laude, reiquè publicæ dignitate gesisse, sed magnificentißimè Laurentiū Auum meū, qui Burgi Sancti Sepulchri, & Aretij Arcibus per an

nos

nos quinque supra viginti præpositus fuit: icirco mihi (inquam) non obscuro loco nato maior, quàm his inuidis huiusmodi laudandi necessitas imponitur. Verùm cùm hæc oratio, quantumuis impolita, nec vllo artificio elaborata publicam lucem, Rodrigo suadente, aspicere debeat, tuo nomini dicatam esse volui. Nonne hoc tibi Mæcenati à me debetur totum, tuorum, maiorumque beneficiorum sempiterna memoria valdè deuicto? cùm de me, patriisquè rebus cogitandi ab omnibus vnquàm prætermissum fuerit nullum, à magno autem Cosmo fratre tuo, & compatre meo sanctæ record:, & à te maximè. Tu enim benificentiam, & liberalitatem ita colis, ne vlli locum concedas. Neminem à te vacuum (fas est iacentem erigere) vnquàm abire pateris. Fortunæ bona sic tenes, magis vt nullus. Hanc nemo superabit, quoniam animi tui firmitas, præstantia, atque sublimitas illam semper accumulabunt. Laus ergò liberalitatis, cæterarumquè virtutum vnī maximo Concino debetur maximè; ideo apud Christianissimam Reginam Mariam in magno honore, ac præcio es. Tu Consiliarius, Tu Equitatus Præfectus, Tu acceptus, Tu intimus, Tu isti Maiestati charus, atquè iucundus. Cùm autem iure optimo summæ tui nominis dignitati hæc oratio inscripta sit, eam quæso à maleuolis defende, & amplissimo sinu tuo me excipe, ale, & foue, vt facis. Vale Florentiæ. XIII. Cal. Nou. M.D.CVIII.

ILLVSTRISSIMO DOMINO
CONCINO CONCINIO
Ex Comitibus Pennæ, ex Nobilibus Tallæ,
Christianissimæ REGINÆ MARIÆ
Consiliario, & Equitatus
Præfecto.

Laurentius Parisius. S.P.D.

ON me solum ratio, sed Rodrigi Alidosij Castri Riui Domini gratiosi Sororij tui, & honore, & nomine viri illustrissimi tanta voluntas impulit, vt in eius etiam cupiditatem hanc orationem in Mariæ Magdalenæ Austriacæ aduentu, regio apparatu, omniquè ornatu acceptæ, ocyus habui, nec me inscientia mea deterruit, nec aliorum conciones, nec poemata tàm concinna, tàm distincta, tàm ornata, tàmquè festiua, vt nihil sapientius, nihil argutius, à tàm magno onere auocarunt; si quidē memet etiam optimi ciuis munus induxit. Tu enim probe nosti, mi Concine, in arte medendi Florentinos Medicos quàm longè procedere, me verò omnibus inferiorem; inter hosce tamen optimæ conditionis esse, maioresquè natu meos non exigua munera (licèt de hoc hæsitent nonnulli) omni laude, reiquè publicæ dignitate gessisse, sed magnificentissimè Laurentiū Auum meū, qui Burgi Sancti Sepulchri, & Aretij Arcibus per an

nos

nos quinque supra viginti præpositus fuit: iccirco mihi (inquam) non obscuro loco nato maior, quàm his inuidis huiusmodi laudandi necessitas imponitur. Verùm cùm hæc oratiò, quantumuis impolita, nec vllo artificio elaborata publicam lucem, Rodrigo suadente, aspicere debeat, tuo nomini dicatam esse volui. Nonne hoc tibi Mæcenati à me debetur totum, tuorum, maiorumque beneficiorum sempiterna memoria valdè deuicto? cùm de me, patriisquè rebus cogitandi ab omnibus vnquàm prætermissum fuerit nullum, à magno autem Cosmo fratre tuo, & compatre meo sanctæ record:, & à te maximè. Tu enim benificentiam, & liberalitatem ita colis, ne vlli locum concedas. Neminem à te vacuum (fas est iacentem erigere) vnquàm abire pateris. Fortunæ bona sic tenes, magis vt nullus. Hanc nemo superabit, quoniam animi tui firmitas, præstantia, atque sublimitas illam semper accumulabunt. Laus ergò liberalitatis, cæterarumquè virtutum vnī maximo Concino debetur maximè; ideo apud Christianissimam Reginam Mariam in magno honore, ac præcio es. Tu Consiliarius, Tu Equitatus Præfectus, Tu acceptus, Tu intimus, Tu isti Maiestati charus, atquè iucundus. Cùm autem iure optimo summæ tui nominis dignitati hæc oratio inscripta sit, eam quæso à maleuolis defende, & amplissimo sinu tuo me excipe, ale, & foue, vt facis. Vale Florentiæ. XIII. Cal. Nou. M.D.CVIII.

ILLVSTRISSIMO DOMINO
CONCINO CONCINIO
Ex Comitibus Pennæ, ex Nobilibus Tallæ,
Christianissimæ REGINÆ MARIÆ
Consiliario, & Equitatus
Præfecto.

Laurentius Parisius. S.P.D.

ON me solum ratio, sed Rodrigi Alidosij Castri Riui Domini gratiosi Sororij tui, & honore, & nomine viri illustrissimi tanta voluntas impulit, vt in eius etiam cupiditatem hanc orationem in Mariæ Magdalenæ Austriacæ aduentu, regio apparatu, omniquè ornatu acceptæ, ocyus habui, nec me inscientia mea deterruit, nec aliorum conciones, nec poemata tàm concinna, tàm distincta, tàm ornata, tàmquè festiua, vt nihil sapientius, nihil argutius, à tàm magno onere auocarunt; si quidē memet etiam optimi ciuis munus induxit. Tu enim probe nosti, mi Concine, in arte medendi Florentinos Medicos quàm longè procedere, me verò omnibus inferiorem; inter hosce tamen optimæ conditionis esse, maioresquè natu meos non exigua munera (licèt de hoc hæsitent nonnulli) omni laude, reiquè publicæ dignitate gessisse, sed magnificentissimè Laurentiū Auum meū, qui Burgi Sancti Sepulchri, & Aretij Arcibus per an

nos quinque supra viginti præpositus fuit: iccirco mihi (inquam) non obscuro loco nato maior, quàm his inuidis huiusmodi laudandi necessitas imponitur. Verùm cùm hæc oratio, quantumuis impolita, nec vllo artificio elaborata publicam lucem, Rodrigo suadente, aspicere debeat, tuo nomini dicatam esse volui. Nonne hoc tibi Mæcenati à me debetur totum, tuorum, maiorumque beneficiorum sempiterna memoria valdè deuicto? cùm de me, patriisquè rebus cogitandi ab omnibus vnquàm prætermissum fuerit nullum, à magno autem Cosmo fratre tuo, & compatre meo sanctæ record:, & à te maximè. Tu enim benificentiam, & liberalitatem ita colis, ne vlli locum concedas. Neminem à te vacuum (fas est iacentem erigere) vnquàm abire pateris. Fortunæ bona sic tenes, magis vt nullus. Hanc nemo superabit, quoniam animi tui firmitas, præstantia, atque sublimitas illam semper accumulabunt. Laus ergò liberalitatis, cæterarumquè virtutum vni maximo Concino debetur maximè; ideo apud Christianissimam Reginam Mariam in magno honore, ac precio es. Tu Consiliarius, Tu Equitatus Præfectus, Tu acceptus, Tu intimus, Tu isti Maiestati charus, atquè iucundus. Cùm autem iure optimo summæ tui nominis dignitati hæc oratio inscripta sit, eam quæso à maleuolis defende, & amplissimo sinu tuo me excipe, ale, & foue, vt facis.

Vale Florentiæ. XIII. Cal. Nou. M.D.CVIII.

Alexandri Mellini I. C. Pistoriensis

Reddidit ut medica Laurentius arte perennes
Sæpe viros pariter reddidit eloquio.
Si mortalis erit, Cosmi præconia laudum
Efficient ipsum nunc superesse diu.

Nicolai Villanij Pistoriensis.

Austriacæ Mariæ, magnorumquè ampla parentum
Laurenti breuibus das monumenta notis.
Laus tibi sit, quoniam extenuas mirè ampla, sit illis
Qui præstant doctis extenuanda viris.

Mathæi Rossei Pistoriensis.

Clarus in Hippocratis, Laurenti, dogmate, magnæ
Concelebras docto Principis ore, genas
Ipse sapis Phæbea haud fidens arte, superstes
In Mariæ Austriacæ nomine semper eris.

Incerti.

Præuia nobilitas comes intemerata Diana
Et formosa Venus, sic sine labe Charis.
Si quæ Deæ gressu nuptam comitantur euntem
Ad sunt atquè animis, quam decuit meritam.
Huic ortæ Austriadum claro de sanguine Regum
Inuidia maior gratia, forma, decus.

